

SJORS

2 februari 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 5

van de Rebellenclub

VERBODEN TE VISSEN

ATLANTIS
een verzonken stad?

Er zijn maar weinig onderwerpen, waar geleerde mensen zich in de loop van de eeuwen zó het hoofd over gebroken hebben en waarover zó ontzettend veel boeken zijn geschreven als over Atlantis, de verzonken stad. Men zegt dat er in het geheel 25.000 boeken over zijn verschenen, waarvan er minstens 900 alleen maar zijn geschreven om te bewijzen dat Atlantis *niet* bestaan heeft. Telkens duikt de naam Atlantis weer op en telkens vliegen hooggeleerde heren elkaar in de haren, omdat ze het niet eens zijn over deze mysterieuze stad, de ligging enzovoort. Een afdoende oplossing is er nooit gevonden, maar steeds meer mensen vragen zich af: Hoe zit dat toch precies met Atlantis?

Wat is Atlantis?

Tussen 428 en 347 voor het begin van onze jaartelling leefde in Griekenland een wijsgeer, die Plato heette en die beroemd is geworden onder andere door de geschriften, die hij heeft nagelaten. Op twee plaatsen in die geschriften spreekt Plato over het „eiland Atlantis". Van Egyptische priesters had hij gehoord, dat negenduizend jaar geleden in de zee, die wij nu de Atlantische Oceaan noemen, ter hoogte van Gibraltar een eiland gelegen had, dat Atlantis geheten zou hebben. Volgens de beschrijving, die de priesters ervan gaven, zou het een prachtig land geweest zijn dat Atlantis. Het bestond uit één grote stad, die volgens de eisen van die tijd heel modern in elkaar zat. Er waren schitterende tempels, paleizen en andere gebouwen. Parken kon je er vinden en sportterreinen en natuurlijk ook badhuizen, die in die tijd een belangrijke plaats innamen. De inwoners hadden een hoog peil van beschaving bereikt. Zij zouden ook nog geprobeerd hebben Griekenland te veroveren, maar dat was hun niet gelukt. Jaren later werd het hele eiland bij een geweldige aardbeving verzwolgen en Plato beweert, dat de plaats waar Atlantis gelegen heeft ondiep zou zijn en slecht bevaarbaar.

Tot zover de gegevens die Plato ons heeft verstrekt. Het is allemaal nogal vaag en we hoeven er ons dus helemaal niet over te verbazen, dat in de loop van de tijd de geleerden aan het strijden zijn geslagen over dit Atlantis. Twee belangrijke vragen waren er: Heeft Atlantis werkelijk bestaan? en: Waar heeft het dan gelegen?

Als we op het kaartje kijken, dan zien we daarop aangetekend de plaats waar volgens Plato het eiland lag: ergens in de zee tussen Noord-Afrika en Midden-Amerika. Voorstanders van de theorie dat dit de juiste plaats is, zeggen: Toen de eerste Europeanen in het rijk van de Azteken in Mexico kwamen, vertelden deze Azteken, dat er heel vroeger uit het oosten blanke mannen naar hun land waren gekomen en hun de beschaving hadden gebracht. Deze mannen zijn natuurlijk afkomstig geweest van Atlantis. Met primitieve scheepjes zijn ze overgestoken naar Amerika. En misschien is het heel vroeger wel zó geweest, dat Afrika en Amerika, met daartussenin Atlantis, aan elkaar vast hebben gezeten, zodat er helemaal geen Atlantische Oceaan was en er dus ook helemaal niet gevaren behoefde te worden. Kijk eens naar de piramiden van Egypte. In de tijden van de Egyptische farao's bouwde men in Noord-Afrika geweldig grote piramiden. In Mexico vond men later net zulke piramiden. Is dat geen bewijs dat Noord-Afrika en het Aztekenrijk contact met elkaar hebben gehad?

De tegenstanders wijzen erop dat er in de oudheid een levendige handel en scheepvaart bestond en dat er op die manier best contact geweest kan zijn, maar niet via Atlantis. Als de Azteken inderdaad blanke mannen gezien hebben, die hun de beschaving kwamen brengen, dan waren dat gewoon Egyptische of andere oosterse zeelieden en daarmee uit.

En daar zitten wij nu met een enorm probleem, waar nog niemand uitgekomen is. Wel hebben sommige geleerden gezegd, dat Plato met Atlantis misschien het eiland Kreta heeft bedoeld of een eiland van de Azoren of de Canarische eilanden; er zijn er zelfs die zeggen dat Atlantis niet op zee, maar in het hartje van de Sahara heeft gelegen en anderen houden het op Helgoland. Maar hoe het precies zit durft niemand met zekerheid te zeggen.

De enige mogelijkheid om de zaak tot een oplossing te brengen is: een onderzoek instellen op de zeebodem. Maar dat kost geweldig veel geld en bovendien: zou er van een stad, die elfduizend jaar geleden is verzonken, nu nog wat terug te vinden zijn? Die kans is wel heel erg klein en bijna even klein is daarom de kans, dat er nog eens duikers naar beneden zullen gaan om te kijken. De kans is daardoor heel gróót, dat wíj met een onopgelost probleem blijven zitten en niet weten of Atlantis nu bestaan heeft of niet én, áls het bestaan heeft, waar het dan gelegen heeft. Laten we voor het gemak maar aannemen dát het bestaan heeft; dan kunnen we de zee tussen Afrika en Amerika tenminste *Atlantische* Oceaan blijven noemen zonder eraan te hoeven twijfelen of die naam wel goed is.

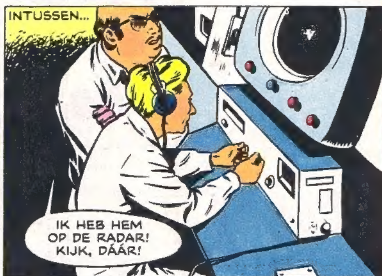

BULTERS

Terreur in de Zuidzee

DE NIEUWE RAKET IS GELANCEERD. ZULLEN SAFARIAN EN HAWKER HEM ONDERSCHEPPEN?

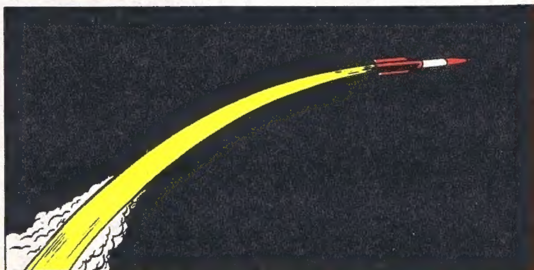

HOERA! GELUKT! HAWKER, JONGEN, DEZE SLAG IS VOOR ONS!

WACHT EVEN! ER ZIJN VLIEGTUIGEN OPGESTEGEN; ZE GAAN DE RAKET ACHTERNA!

DAAR SCHIETEN ZE NIETS MEE OP. ZE KUNNEN DE RAKET TOCH NIET INHALEN!

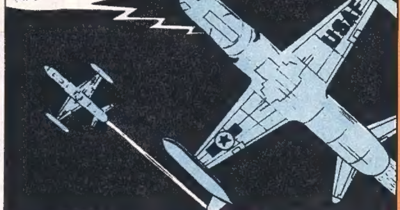

DAAR KIJK JE VAN OP, HÈ? JIJ HAD NIET GEDACHT DAT IK ZO MACHTIG WAS, WEL?

JA, MACHTIG BEN IK! IK WERK MEE IN EEN GROOT SPIONAGEPLAN EN REKEN MAAR DAT DAAR GELD MEE TE VERDIENEN IS!

HOU EENS EVEN OP MET JE GEKLETS!

IK BEN AAN HET EIND VAN MIJN ACTIERADIUS. NORMAAL MOET GROEP 4 HET NU VAN ONS OVERNEMEN...
NOU, ÉN?

GROEP 4 DOET NIETS...
DAT IS NIET ZO MOOI! WAT MOETEN WE NU DOEN?

HALLO, BASIS! WE NADEREN DE RAKET! ZIJN VAART NEEMT AF!
USAF

PROBEER ER ZO DICHT MOGELIJK BIJ TE KOMEN!

Map en Moppie

Ingrid Verbeek (13), Zuiderplantsoen 3, Driebergen, wil corresponderen met een meisje of jongen uit Nederland, niet ouder dan vijftien jaar. Ingrid spaart foto's van Cliff Richard. • *Kees Langeveld (10), Noorddijk 8, Beemster (N.-H.),* wil sigarebandjes ruilen voor postzegels en suikerzakjes. • *Menno Bouwes (11), Emmakade 41, Leeuwarden,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Herma van der Aa (11), Pieter Vreedestraat 16, Waalwijk,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Haar zusje *Ineke van der Aa (9), Pieter Vreedestraat 16, Waalwijk,* wil ook corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Marga Berns (15), Juliana-Bernhardlaan 44, Hoensbroek (L.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Ineke v. d. Molen (14), 1e Kanaalstraat 6, Alkmaar,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Cobie Gelraad (14), Weistraat 34, Nieuwe-Tonge*

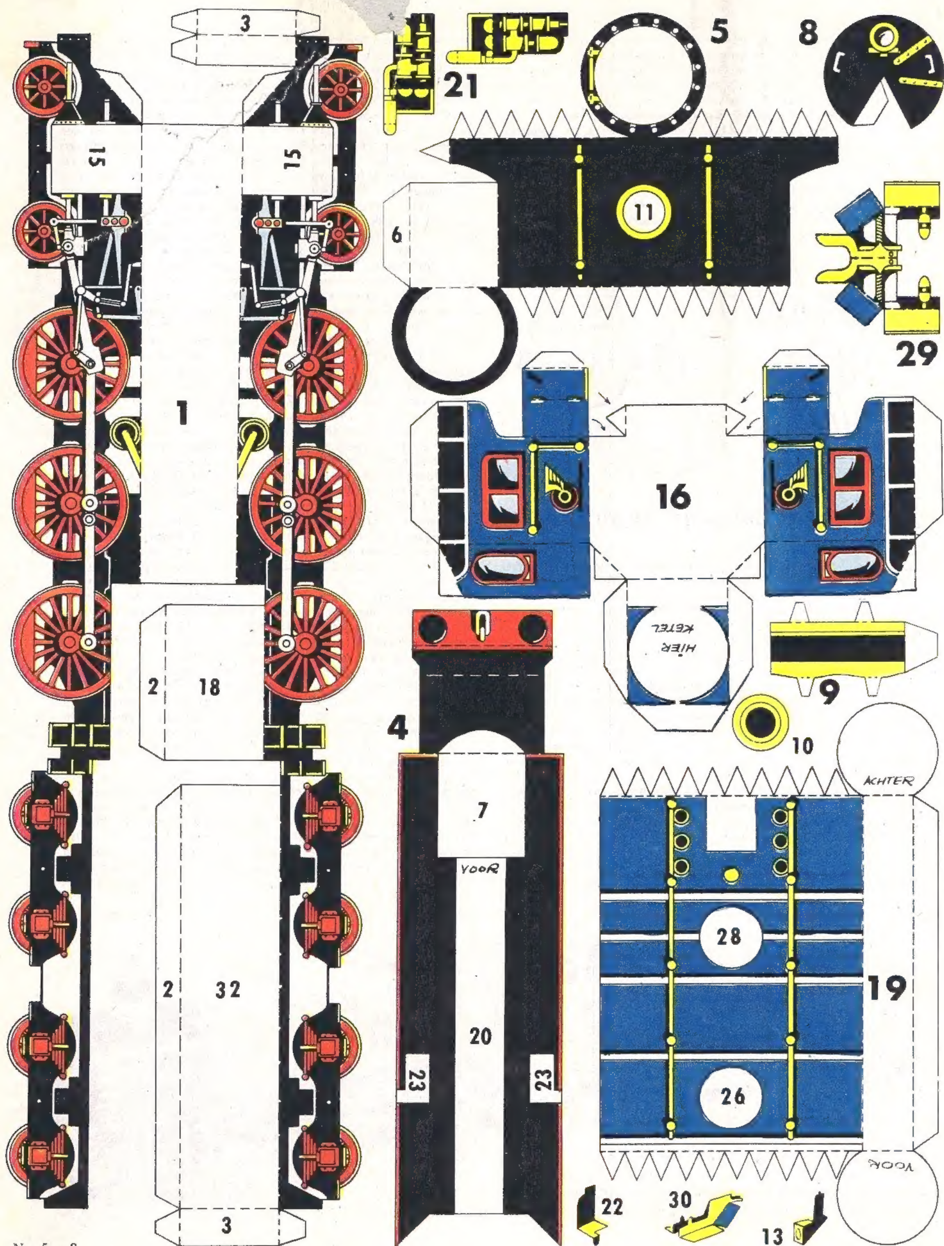
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

(Z.-H.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Marietje Wissink (15), P. C. Stamstraat 12, Nijverdal,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Ali Pol (12), Eikenstraat 29, Eindhoven,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst niet uit Brabant. • *Riet en Nel van Veen (16 en 15), Watertje 43, Zoeterwoude (Z.-H.),* zoeken ieder een r.k. correspondentievriendin of -vriend van hun leeftijd. • *Dirk Exalto (14), Plantsoenlaan 53, Zwanenburg,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: postzegels verzamelen. • *Froukje Nieuwland (13), Achterom, Oldeboorn (Fr.),* en *Wietske Jeeninga (13), Wjitteringswei 110, Oldeboorn (Fr.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Nelly Langewouters, Bindersestraat 13, Helmond,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Nederland of Duitsland. Nelly is vijftien jaar. • *Herman Meier (16), L. de Colignyplein 19, Zeist,* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. Hobby: voetballen. • *Goos Boers (14), G. J. v. Heekstraat 142, Enschede,* en *Lambert Dondorff (15), G. J. v. Heekstraat 152, Enschede,* zoeken een correspondentievriendin van hun leeftijd. • *Fridy Koolen (17), Volkelseweg 1, Boekel (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst uit het westen van Nederland. • *Jo Wetselaer (18), v. Limburg Stirumstraat 47, Heerlen,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Mattheus Bos, Molenstraat 10, Stadskanaal (Gron.),* wil corresponderen met een meisje tussen vijftien en zeventien jaar. • *Paulien Peperkamp (15), Wilhelminastraat 19, Andelst (Betuwe),* wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. • *Nellie Hielkema (12), Hoofdstraat 39, Zorgvlied (Dr.),* wil corresponderen met een meisje uit Overijsel. Hobby: foto's van filmsterren verzamelen. • *Bea Koops (12), Reeweg Oost 214, Dordrecht,* wil corresponderen met een Engelse jongen van haar leeftijd. • *Grietje Zomer (16), Oosterboerweg 10A, Meppel,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en buitenlandse postzegels verzamelen. • *Tineke Westhuis (12), Ouddorpsestraat 7B, Schiedam,* wil corresponderen met een meisje van twaalf of dertien jaar. • *Joep van de Velde (13), Hazelaarstraat 6, Den Haag,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin in het noorden van Nederland of in België. Hobby's: postzegels, sport en lezen. • *Truus Koekkoek (14), Uitwijkseweg 25, Huize Wijde-Weelde, Uitwijk (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: gitaar spelen en moderne muziek. • *Jacqueline Jansen (15), Hertstraat 74, Nijmegen,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, die van sport houdt. • *Carla Pos (12), Boekent 9, Gemert (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, zingen, kamperen, natuurkunde, lucifersmerken en postzegels verzamelen. • *Mary v. d. Heyden (15), Schoolstraat 17, Nieuw-Namen (Z.-Vl.),* en *Toos van Dam (15), Hombachtstraat 6, Nieuw-Namen (Z.-Vl.),* zoeken ieder een correspondentievriendin of -vriend van hun leeftijd. • *Paul van Lieshout (12), Pr. Beatrixstraat 18, Gennep (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst in Den Haag of Nijmegen. • *José Vaessen (10), Julianastraat 36, Hoensbroek (L.),* zoekt een correspondentievriend. • *Frans Meulendijks (15), De Rijt 1, Brouwhuis (Helmond),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Harrie Huybregts (15), Paduaplein 28, Tilburg,* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd, liefst in Zuid-Limburg of België. • *Hans Bijzen (12), P. M. R. Versteeghstraat 40, Bussum,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Johan Snoep (12), Noordzandstraat 22, Ierseke (Zld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Johan verzamelt onder andere speldjes. • *Rina van Dun (15), Galderseweg 32, Ulvenhout (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Hermien van Etten (13), Dr. Peelenstraat 11A, Boxmeer (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd, liefst niet uit de omgeving van Boxmeer en geen Elvis-fan. • *Riet Hengeveld (16), Retiefstraat 31, Den Haag,* zoekt een correspondentievriend, liefst in de omgeving van Den Haag of in het buitenland. • *Sita Kloosterman (15), Triemsterlaan T2, Triemen (Post Kollumerzwaag, Fr.),* en *Greetje de Jong (15), Zomerweg 5, Westergeest (Post Kollum, Fr.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Linda Ooms (11), Merwedestraat 28, Den Helder,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Utrecht of Overijsel. Hobby's: zwemmen en zingen. • *Elly Alink (14), Wikkestraat 51, Arnhem,* wil corresponderen met één jongen van haar leeftijd. • *Wies van Doesburg (16), Ooystraat 30, Tiel,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Huub v. Wetering (11), Stationsweg 40, Hillegom,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Marlène Linnemeyer (14), Haverstraat 11, Oldenzaal,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland.

Vervolg op bladzijde 11

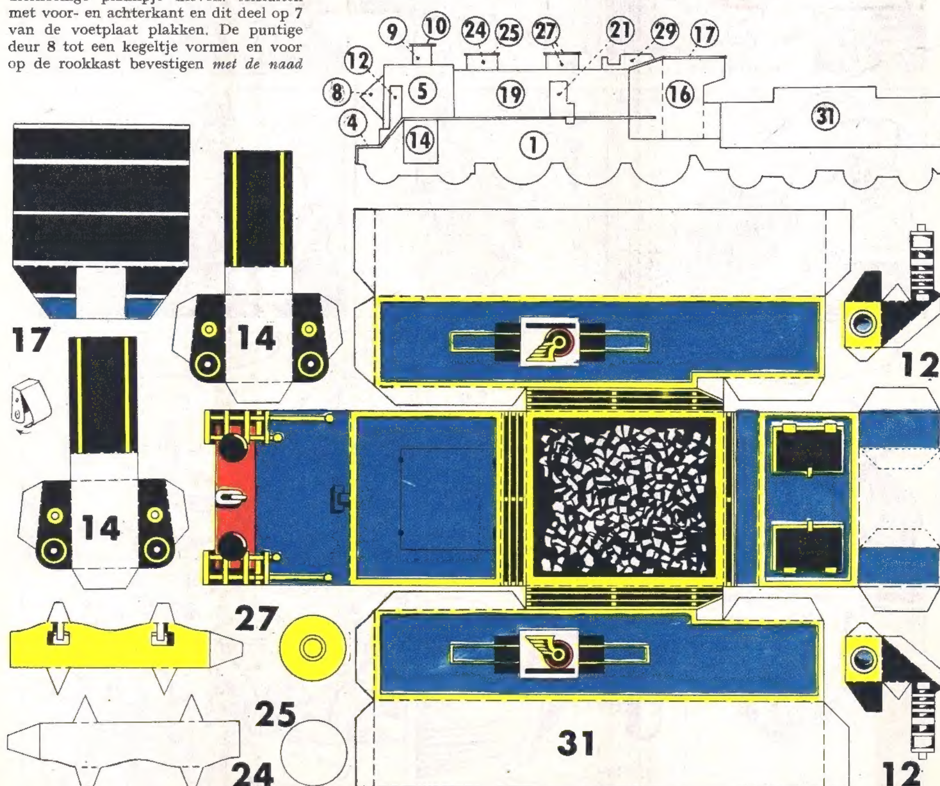
Dit is een tekening van een locomotief, waarvan je op de volgende bladzijden de bouwbeschrijving kunt vinden. We wensen je veel succes en laat ons bij gelegenheid eens weten of hij gelukt is!

3
15
15
21
5
8
11
6
29
1
16
HIER
KETEL
9
10
2
18
4
7
VOOR
ACHTER
28
19
2
32
20
23
23
26
VOOR
22
30
13
3

Een sneltreinlocomotief

Om het personenvervoer snel te laten geschieden werden speciale locomotieven gemaakt met grote aandrijfwielen. Met deze twee pagina's is zo'n locomotief te bouwen. Eerst alles op dun tekenpapier plakken, dan deel 1 uitknippen, vouwen en de plaklipjes 2 achter tegen de andere zijkant kleven. Daarna de lipjes 3 omlaagvouwen en aan de voor- en achterkant bevestigen. De voetplaat 4 trapsgewijze vouwen en boven op deel 1 plakken (zie bovenste schetsje op deze pagina). Nu de rookkast 5 rondmaken, het korte deel op lip 6 plakken en het lange deel op het driehoekige plaklipje kleven. Afsluiten met voor- en achterkant en dit deel op 7 van de voetplaat plakken. De puntige deur 8 tot een kegeltje vormen en voor op de rookkast bevestigen *met de naad naar beneden*. De schoorsteen 9 rondmaken, afsluiten met 10 en op het rondje 11 plakken, *naad naar achter*. Tweemaal deel 12 vormen volgens schetsje 13 en op de voetplaat en tegen de rookkast plakken. Tweemaal deel 14 volgens het schetsje ernaast in elkaar zetten en op de vakjes 15 plakken met de ronde kant naar beneden. Cabine 16 in elkaar kleven, afsluiten met dak 17 en op 18 plakken met de smalle kant naar voren. De ketel 19 rondmaken en op 20 tussen rookkast en cabine plakken (denk aan voor en achter). Tweemaal deel 21 uitknippen, vouwen als in schetsje 22 en op de vakjes 23 plakken. De dom 24 rondmaken, met 25 afsluiten en *voor* op de ketel bij 26 kleven met de naad naar achteren. De dom 27 op dezelfde manier maken en op 28 plakken. Stoomfluit en veiligheidsklep 29 dubbelvouwen als in schetsje 30 en half op de ketel en half op de cabine bevestigen. Tot besluit de tender 31 uitknippen, vouwen en op de wielen bij 32 kleven met de bufferbalk naar achteren. Hiermee is ons model klaar.

S.

COCO de CLOWN

Het komt in de bus

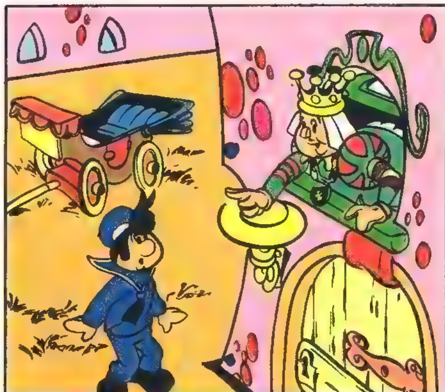
Vervolg van bladzijde 7

• *Lina Geerling (11), Platanenlaan 17, Beverwijk,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Lina verzamelt postzegels, suikerzakjes en sigarebandjes. • *Koos de Jong, Jan de Rooystraat 22, Sprang (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van veertien jaar. Koos spaart suikerzakjes. • *Maya van Eyndhoven (12), Oeverstraat 31, Tilburg,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland. • *Greet Lodder, Graaf Janstraat 39, Slikkerveer (Z.-H.),* wil corresponderen met een meisje of jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Mia Merks, Kanaalstraat 41, Son (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van achttien of negentien jaar. • *Mia v. d. Kerkhof (14)* en *Ineke de Lepper (14), Pastoriestraat 103, Eindhoven,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Elly Peeters, Baarlosestraat 5, Blerick (L.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien jaar. • *Janneke Slooter (15)* en *Ria Herweyer (16), Polderdijk 59-31, Maasdam,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Els Nederpelt (15), Julianastraat 46, Poeldijk (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Ad v. d. Sande (17), Emmastraat 3, Goirle,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Nederland. Hobby's: sport, muziek, tekenen en talen. • *John Rigault (17), Zeewijksingel 69, Oost-Souburg (Zld.),* wil corresponderen met een Nederlandse of Belgische jongen van zijn leeftijd. • *Jan Hofkamp (13), Mgr. Feronstraat 6, Heerlen,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Jan spaart suikerzakjes, sigarebandjes en vogelplaten. • *Marcel Muyres, Walramstraat 94, Sittard,* spaart lucifersmerken. Hij geeft er andere merken of bierviltjes voor in ruil. • *Marja Leeuwis (14), Noachstraat 23, Alblasserdam (Z.-H.),* en *Tineke Verkerk (14), Noachstraat 24, Alblasserdam (Z.-H.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Ton Merks (15), Kanaalstraat 41, Son (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Engeland, Frankrijk of Duitsland. Wie heeft adressen voor hem? • *Frank (17)* en *Eef (16) Garsthagen, v. Halewijnlaan 305, Voorburg,* willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. Eef verzamelt postzegels en geeft daarvoor in ruil suikerzakjes, sigarebandjes, lucifersmerken of postzegels. • *Ria Kloek (12), Kerkpad 4, Bunnik (Utr.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren sparen, zwemmen en muziek. • *Hans Dirkse (16), Dorpsstraat 96, Renswoude (Utr.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit Noord-Holland of Vlaanderen. • *Greetje Roos (13), Harmenjansweg 31, Haarlem,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Roosje Visser (14), Ten Katestraat 20A III, Amsterdam-W.,* wil corresponderen met een jongen tussen veertien en zestien jaar. Roosje is een groot bewonderaarster van Elvis. • *Bert de Boer (16)* en *Rudy van Kerkwijk (15), Nieuwe Meerdijk 163, Badhoevedorp,* willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd, liefst uit de omgeving van Amsterdam. • *Jan Spaans (14), Pieter de Hooghplein 64, Loosduinen (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen die autoplaten en gegevens over auto's verzamelt. • *Harry Geerings (15), Slagerstraat 38, Eindhoven,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: fotograferen. • *Nico v. d. Berg, Zeestraat 45, Noordwijk,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zestien jaar. Hobby's: voetballen, judo. • *H. J. v. d. Bosch, Kam. Onnesweg 462, Hilversum,* stuurt aan ieder die hem een aantal onbeschadigde Willem-II-sigarebandjes stuurt, eenzelfde aantal buitenlandse postzegels. • *Gerrie de Jager (18), Prinsengracht 19hs., Amsterdam-C.,* en *Hens Spijkermans (14), Prinsengracht 19II, Amsterdam-C.,* willen ieder corresponderen met een meisje van hun leeftijd. Gerrie en Hens zijn jongens. • *Inge van Asselt (14), de Savornin Lohmanlaan 52, Harderwijk (Gld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport en muziek. • *Kokky Roks (15), Dillenburgstraat 37, Breda,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen en schaatsen. • *Tonneke Schulze (14), Maarsbergenstraat 55, Den Haag,* wil corresponderen met een meisje of jongen tussen veertien en zestien jaar. Tonneke is een bewonderaarster van Cliff en Elvis. • *Rob Nelissen (12), Achelsedijk 58, Valkenswaard,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *André Wolberink (12), Eschweg 13, Groenlo (Gld.),* spaart postzegels van Nederland en overzee, San Marino, Vaticaanstad, Indonesië, Monaco, Roemenië en Pakistan. Ook spaart hij foto's van vliegtuigen. Hij geeft ervoor in ruil: postzegels, suikerzakjes, autoplaatjes en lucifersmerken.

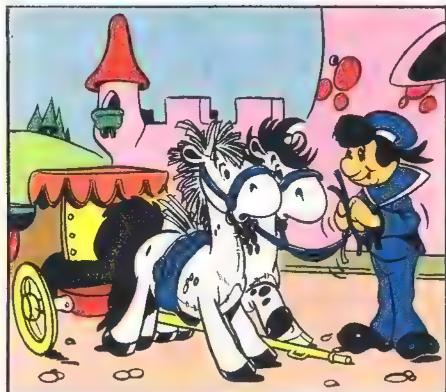
SPELEND

Op een keer had Janmaat de matroos een plannetje. „Ik ga aan de koning vragen of hij zin heeft om een eindje te varen," zei hij. Hij stapte naar het koninklijk paleis en klopte aan de poort, maar er werd niet opengedaan. Janmaat wachtte een ogenblik en klopte toen nog eens.

Er werd nóg niet opengedaan en Janmaat wilde juist weggaan, toen er een raam openging en de koning verscheen. „O, ben jij het, Janmaat?" zei de koning. „Het spijt me vreselijk, maar ik kan vandaag niet met je gaan varen. Ik ga in mijn koets rijden. Heb je zin om mee te gaan?"

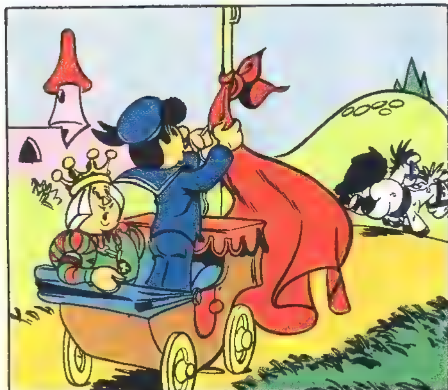

Natuurlijk had Janmaat daar wel zin in. Nu weet hij alles van boten, maar van koetsen en paarden weet hij niets af. Hij ging naar de koninklijke stallen, haalde de twee paarden van de koning, zette ze voor de koets, ging toen op de bok zitten en wachtte tot de koning zou instappen.

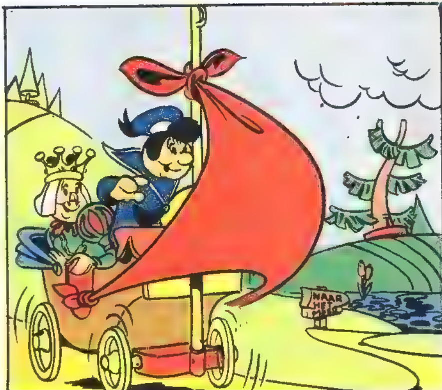

Toen de koning ingestapt was, riep Janmaat: „Vooruit! Hort!" en meteen draafden de paarden weg. Maar de koets bleef staan waar hij stond. . . Wat was er gebeurd? Janmaat had de paarden aan elkaar vastgebonden, maar hij had helemaal vergeten om ze aan de koets vast te maken!

SPEELGOED

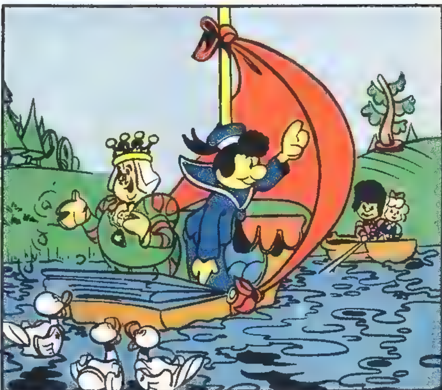
Nu werd de koning boos. „Vlug, Janmaat," zei hij, „ga mijn paarden achterna!" Een ogenblik stond Janmaat heel verbouwereerd te kijken, toen viel zijn blik op een laken, dat aan een waslijn hing. Hij ging het vlug halen, bracht ook een lange stok mee en bond het laken aan de koets vast.

„Wat ben je nu in vredesnaam aan het doen, Janmaar?" riep de koning verwonderd uit. „Op die manier halen we nooit mijn paarden in!" „Jawel," zei Janmaat. „Kijk, ik heb van uw koets een zeilwagen gemaakt!" Op datzelfde ogenblik deed de wind het laken bol staan en daar gingen ze.

Nog nooit had de koning in zo'n vreemd vervoermiddel gereden, maar hij vond het erg leuk. „Oei, wat gaan we hard!" riep hij. „Zo hard kunnen mijn paarden niet draven!" De enige moeilijkheid was dat Janmaat niet goed wist hoe hij de zeilwagen tot stilstand moest brengen. . .

En zo reed de zeilwagen even later pardoes het meer in. Even keek de koning erg benauwd, maar toen hij zag dat de koets bleef drijven, lachte hij weer. Die middag voeren de koning en Janmaat in de koets over het meer. Ze hadden veel plezier en de koning voerde de eenden.

De dolle trein

Kom mee, Cathy," zei David Foster tegen zijn zus, „dan gaan we in Beaver Falls een verjaardagscadeautje voor oom Jeff kopen. We kunnen wel met de lorrie gaan."

Cathy knikte en aan haar gezicht was te zien dat ze het een uitstekend plan vond. „We zullen maar niet tegen oom Jeff zeggen waar we heen gaan, hè? Stel je voor, dat hij in de gaten heeft dat we een cadeau voor hem gaan kopen. Het moet een verrassing blijven."

Cathy en haar broer woonden in de stad Ottawa, maar op dat ogenblik waren ze met vakantie in het houthakkerskamp in Seven Pines, waar hun oom Jeff opzichter was. Over een paar dagen was hij jarig en natuurlijk wilden de kinderen hem dan met een cadeau verrassen.

Ze liepen naar de éénbaansspoorlijn, die de verbinding vormde tussen het kamp en het stadje Beaver Falls, waar de houtzaagmolens waren, die het hout uit Seven Pines verwerkten. Als de mannen van het hot thakkerskamp naar het stadje wilden, gebruikten ze altijd een zogenaamde handlorrie. Het was een smalle, platte spoorwagen met daarop een hefboom, waaraan aan beide kanten een handvat zat. Door de hefboom heen en weer te bewegen — „pompen" noemden de houthakkers het — ging de lorrie vooruit en hoe vlugger je pompte hoe meer vaart de lorrie kreeg.

Cathy en David zouden ook deze handlorrie gebruiken. Het was niet de eerste keer dat ze ermee naar de stad gingen en ze wisten precies hoe ze hem moesten bedienen. David zette de remmen los, daarna begonnen ze ieder aan een kant te pompen en even later reed de lorrie het kamp uit.

Een eindje buiten het kamp begon een lange helling en ze hoefden dus voorlopig niet meer te pompen, want de lorrie reed nu vanzelf in de richting van Beaver Falls.

„Lekker gaat het, hè?" riep Cathy, terwijl ze een haarsliert, die voor haar ogen was gaan hangen, terugduwde.

David knikte. „Het is net of je vliegt," riep hij.

Na een tijdje had de lorrie de voet van de helling bereikt en Cathy en David begonnen weer aan de hefboom te pompen.

En zo ging het tijdens de hele tocht. Telkens als ze op vlak terrein waren pompten ze en zo gauw ze weer een helling afreden — en er waren tamelijk veel hellingen in de baan — lieten ze de lorrie op eigen kracht lopen.

Op zeker ogenblik waren ze weer boven aan een helling aangekomen. De spoorlijn liep vandaar tamelijk steil naar beneden, recht naar een smalle brug, die over de Beaverrivier voerde.

„We zullen een beetje moeten afremmen," zei David, „anders lopen we de kans dat we van de brug af schieten. En dat is niet zo prettig."

„Lieve help nee," antwoordde Cathy geschrokken.

Recht voor hen zagen ze de rivier, die diep onder de brug door stroomde. Het water perste zich kolkend en schuimend door de nauwe kloof. De brug was niet veel meer dan een geraamte van stalen overspanningen, waarop de spoorlijn rustte; er waren geen zijkanten of leuningen aan. Cathy was altijd een beetje benauwd als ze deze brug moesten passeren. Het gezicht op de snelstromende rivier in de diepte bezorgde haar een draaierig gevoel en ze was altijd blij als ze aan de overkant van de kloof was. Maar natuurlijk wilde ze niet aan David bekennen dat ze bang was.

David zette de remmen aan, de lorrie minderde vaart en vervolgde in een kalm gangetje zijn weg.

Toen hoorden ze opeens ver achter zich een dof gerommel en gelijktijdig keken ze om.

„Alle mensen," zei David. „Aan het geluid te horen zou je zeggen dat er een houttrein aankomt. Misschien is het er een uit het kamp bij Frozen Rapids. Ik weet in ieder geval zeker dat er om deze tijd geen trein uit het kamp van oom Jeff vertrekt. De eerstvolgende houttrein rijdt pas volgende week."

„Daar heb je hem," riep Cathy en wees op de trein. . . een zware locomotief met achter zich een lange sleep wagens, elk hoog opgetast met boomstammen. Hij kwam juist een bocht door en was nu duidelijk te zien. „Denk je dat we hem voor kunnen blijven?" vroeg ze.

„Ik denk het wel," zei David, terwijl hij de afstand tussen de lorrie en de houttrein met zijn ogen schatte. „Het zal wel lukken, maar we zullen behoorlijk hard moeten pompen."

„O," zei Cathy met een zucht. Ze was gerustgesteld wat de achterop komende houttrein betrof, maar het vooruitzicht de hele afstand naar Beaver Falls als een bezetene aan de hefboom te moeten rukken lokte haar niet erg aan.

„Als we hem niet voor kunnen blijven," zei David, „dan moeten we stoppen en de lorrie uit het spoor duwen. Dan kan hij ons voorbij. Maar weet je wat de moeilijkheid is? Ik ben bang, dat wij samen de lorrie niet meer op de rails kunnen krijgen. Hij is geweldig zwaar."

„Dus dat zou betekenen dat we het hele eind naar Beaver Falls twee keer moeten lopen, heen en terug?"

Cathy keek nog eens naar de houttrein, die nu boven aan de lange helling was gekomen en langzaam meer vaart kreeg, terwijl hij in de richting van de brug reed.

David trok een bezorgd gezicht. „Als je het mij vraagt neemt die machinist een veel te groot risico door met zo'n vaart de helling af te komen," zei hij. „Met zo'n zware vracht achter zich had hij al lang moeten afremmen."

Cathy knikte en de twee kinderen keken zwijgend naar de houttrein, die in volle vaart naderbij kwam.

„Ja, de machinist gaat eindelijk remmen," riep David opeens, toen een regen van vonken onder de wielen van de locomotief vandaan spatte. Tegelijkertijd weerklonk een schril gepiep van remmen.

Maar even daarna leek het weer dat de trein geen vaart had geminderd.

David floot tussen zijn tanden. „Het lijkt wel of de machinist. . ."

Het gedreun van de zware wielen op de rails drong nu duidelijk tot hen door. David keek Cathy ontzet aan. „Er is vast iets met de machinist aan de hand," zei hij. „Ik geloof dat hij de remmen weer losgezet heeft. Of anders werken ze niet meer."

Het leek of de houttrein steeds meer vaart kreeg. „Lieve help," zei Cathy geschrokken. „Zouden we de brug nog wel halen voor hij bij ons is?"

„Ik weet het niet. . ." begon David aarzelend, maar hij brak zijn zin af, want op dat ogenblik zagen ze een man uit de voortrazende houttrein springen. Hij zeilde door de lucht en tuimelde tussen de struiken opzij van de rails. Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er een tweede man uit de locomotief te voorschijn. Ook hij sprong van de machine en kwam in de berm van de spoordijk terecht.

„Kijk nou eens," riep Cathy. „De machinist en de stoker zijn van de locomotief gesprongen. Nu is er niemand meer op de trein. . ."

„Ik denk dat de luchtremmen niet meer werken," riep David. „De machinist had nooit met zo'n enorme snelheid van de helling af mogen komen. Misschien is de trein ook wel te zwaar beladen. . . Oom Jeff zegt dat die lui in Frozen Rapids er een handje van hebben om de houttreinen te zwaar te laden."

„Kunnen we niet beter stoppen en de lorrie van de rails af duwen?" vroeg Cathy angstig. „Dan kan de houttrein erlangs."

„Ja," zei David aarzelend, „dat. . . dat is misschien wel het beste." Maar opeens schoot hem iets te binnen. „Deze spoorlijn komt uit op de grote lijn naar Vancouver. Als de houttrein niet vóór dat punt tot stilstand wordt gebracht, dan gebeurt er zeker een ongeluk. Om deze tijd komt de Vancouver-expres door Beaver Falls en als de houttrein daarop rijdt, dan. . . dan gebeurt er een verschrikkelijk ongeluk."

Cathy keek haar broer geschrokken aan. Haar gezicht was bleek geworden en ze klemde haar handen om het handvat van de hefboom. „Wat kunnen we doen?" zei ze. „David, wat moeten we nu doen?"

„We moeten proberen om de houttrein voor te blijven," antwoordde David, nadat hij even nadenkend voor zich uit had gekeken. „Een eindje voor Beaver Falls begint een zijlijn. Er is daar een wissel. Misschien kunnen we de lorrie stoppen en gauw het wissel omgooien voor de houttrein er is. Op die manier komt hij op een dood spoor terecht en kan de Vancouver-expres zonder gevaar doorrijden."

„Ja, laten we dat proberen," riep Cathy. „Vlug, Dave, we moeten nóg harder proberen te rijden."

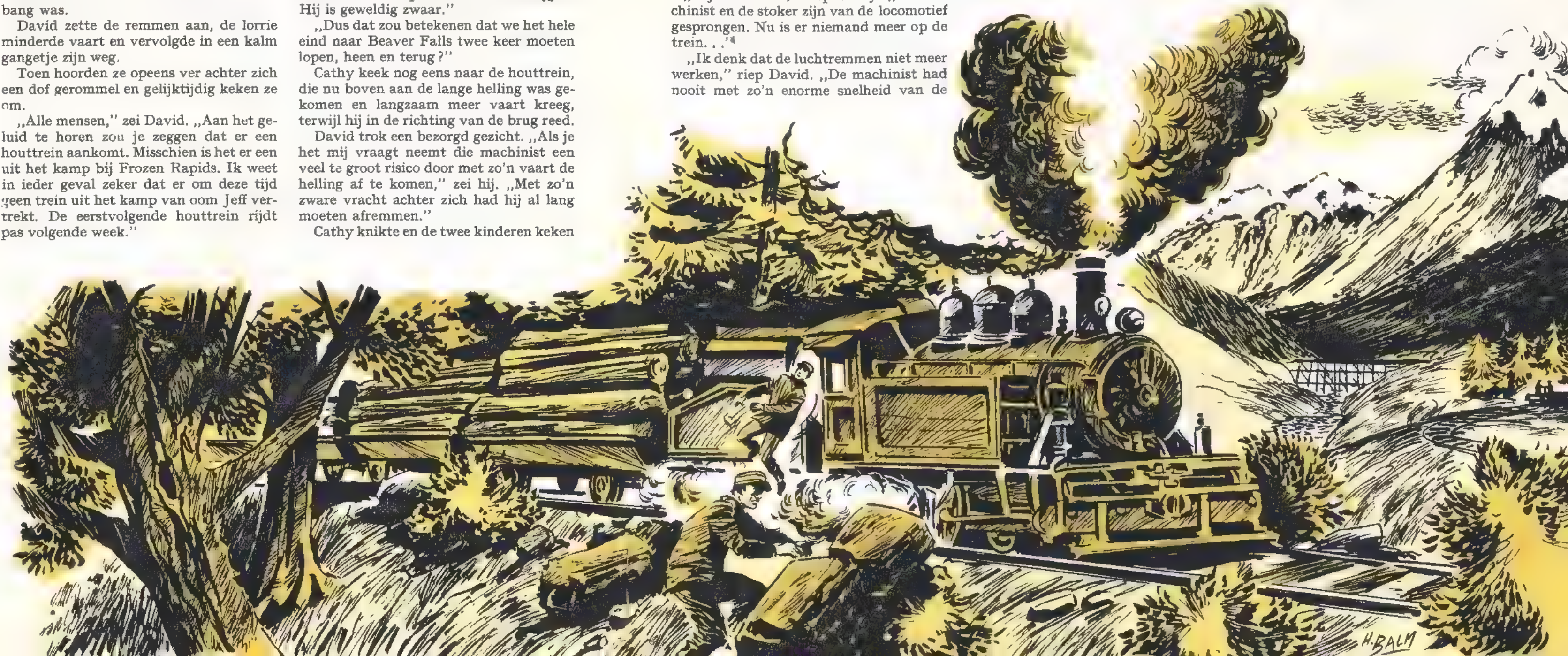
David zette de remmen los en de kinderen begonnen uit alle macht te pompen. Bijna onmiddellijk versnelde de lorrie zijn vaart en het leek even dat ze iets op de houttrein uitliepen.

Maar naarmate de lorrie harder de helling begon af te dalen begon hij ook gevaarlijker te slingeren. De wielen maakten een bonkend en stotend geluid en nu werd Cathy echt bang.

Stel je eens voor dat we op de brug van de rails af schieten, dacht ze. Een gevoel van paniek nam bezit van haar, maar ze dorst haar broer niets van haar angst te laten merken. „We lopen uit," schreeuwde ze boven het gedender van de lorrie en het aanzwellende gedaver van de houttrein uit.

De smalle brug was nu vlak voor hen en de kinderen konden de rivier in de kloof duidelijk zien. Cathy deed haar ogen

Vervolg op bladzijde 26

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN HAD JOHNNY, DE BROER VAN SHEILA FAIRFAX, GEHOLPEN NA ZIJN ONTSNAPPING UIT DE GEVANGENIS. VAN MENEER BRENT, DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS", HOORDE ZE DAT SHEILA TERUGGEGAAN WAS NAAR LONDEN. LINDA VERTROUWDE HEM NIET EN ONTDEKTE LATER DAT SHEILA'S AUTO NOG IN DE GARAGE VAN BRENT STOND...

BARNEY HAD JOHNNY HELPEN ONTSNAPPEN EN HEM NAAR DE GROTE PUT GEBRACHT. NU BLEEK DAT JOHNNY DAAR NIET MEER WAS EN DAT BEVIEL BRENT ALLESBEHALVE...

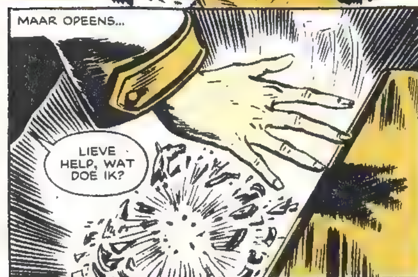

SAMEN MET LOEK SLOOP ZE NAAR DE VILLA...
MISSCHIEN STAAT ER WEL EEN RAAM OPEN.. WACHT, DAAR KOMT IEMAND!

VLUG DOOK ZE WEG ACHTER EEN STRUIK...
HET IS BARNEY! ZE SCHIJNEN HIER NOGAL BANG TE ZIJN DAT IEMAND HET HUIS NADERT!

BARNEY RICHTTE ZIJN LANTAARN OP DE GEVEL...
DAAR IS DE KAMER VAN SHEILA! MIS-SCHIEN KAN IK NAAR BOVEN KLIMMEN!

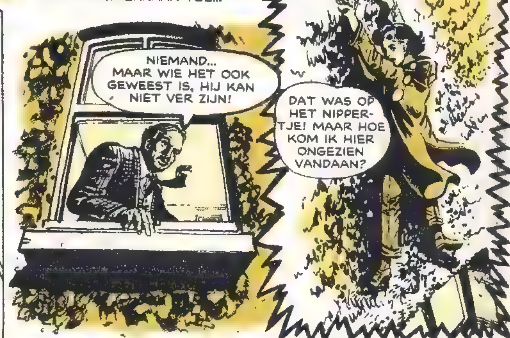

TOEN BARNEY WEG WAS, KLOM LINDA VIA DE KLIMOP NAAR HET RAAM.
GELUK-KIG, HET ZIT NIET OP SLOT!

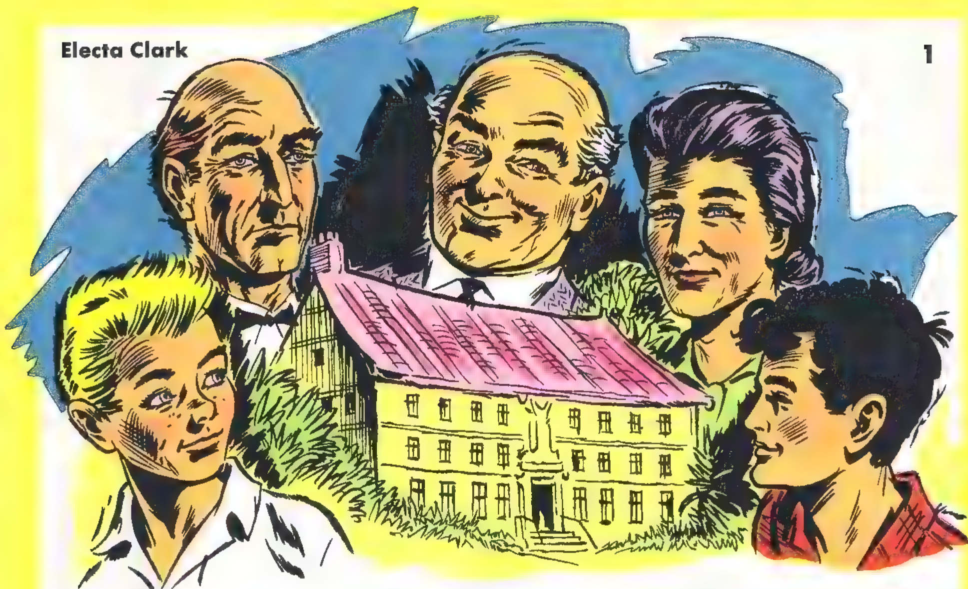

ZE STAK HAAR LANTAARN AAN EN DOORZOCHT DE KAMER.
DAT ZIJN SHEILA'S KLEREN. ZE MÓET DUS NOG HIER ZIJN!

MAAR OPEENS...
LIEVE HELP, WAT DOE IK?

DAT GELUID KWAM UIT DE KAMER VAN HET MEISJE...
BRENT LIEP ERNAAR TOE...

NIËMAND TE ZIEN!
NEE, MAAR ER IS WÉL IEMAND GEWEEST! KIJK MAAR, HET RAAM STAAT OPEN'

NIEMAND... MAAR WIE HET OOK GEWEEST IS, HIJ KAN NIET VER ZIJN!
VLAK BOVEN HET RAAM...
DAT WAS OP HET NIPPER-TJE! MAAR HOE KOM IK HIER ONGEZIEN VANDAAN?

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

Dit verhaal werd in Amerika gepubliceerd door de David McKay Company Inc., New York, onder de titel: „The dagger, the fish and Casey McKee".

EERSTE HOOFDSTUK

Casey komt aan

Casey lichtte de klink van het hoge statige hek op. Het hek was niet op slot en toen hij ertegen duwde ging het naar binnen open. Met zijn koffer in de hand schoof hij het hek door, deed het zorgvuldig achter zich dicht en begon in de richting van het huis te lopen.

Casey had het erg warm, want hij had zijn beste pak aan en dat pak was van wollen stof. Hij was ook moe, omdat de koffer zwaar was en het was een eind lopen van het station.

Gewoonlijk, wanneer hij hier voor een bezoek kwam, zond zijn oom de chauffeur om hem met de auto van het station af te halen. Een keer was zijn oom hem zelf komen afhalen en waren zij samen naar huis gereden op een tandem. En ook had Casey eens een boerenpaard gevonden, dat vastgebonden was aan de brievenbus bij het station; de stationschef had hem toen gezegd, dat meneer Bouncer dat paard achtergelaten had voor Casey om erop naar huis te rijden. Dat was leuk geweest.

„Ik denk dat hij deze zomer helemaal vergeten is dat hij me heeft uitgenodigd te komen logeren," zei Casey bij zichzelf. Hij sjouwde de oprijlaan op en de koffer bonsde om de andere stap tegen zijn linkerbeen. Hij voelde zich niet te kort gedaan omdat ze hem vergeten hadden. Hij wist dat zijn oom het heerlijk vond hem te zien en het zou in elk geval leuk zijn oom Bounce te verrassen.

Casey keek met plezier naar het terrein om het huis van zijn oom. Het gazon was zo groot als een voetbalveld en goed onderhouden. Hij keek naar het sterk aflopend terras rechts en zag dat zijn lievelingsleesplekje er nog altijd was. Dat was een grote platte rots in de schaduw van een wilgeboom, vlak naast de vijver.

De oprijlaan boog nu naar links en hij kon het huis zien liggen. Het was een vierkant huis van gele baksteen en erg lelijk. Maar Casey hield ervan. Het had drie verdiepingen met ramen over de hele voorkant, netjes en regelmatig als de velden op een schaakbord: acht ramen op de benedenverdieping, acht ramen op de eerste verdieping, acht ramen op de tweede verdieping.

„Hee, wat is dat?" zei Casey bij zichzelf.

Hij zette zijn koffer op het grind neer en liep haastig naar een vogelbad dat een paar passen van het pad af stond. Het was een grillig marmeren ding dat meneer Bouncer gekocht had op een van zijn reizen naar Italië. In het midden stond een beeld van een of andere vogel — een vogel op hoge poten met een snavel van wel der-

tig centimeter en een sluwe blik op zijn stenen gezicht. Casey kende dat beeld goed en het zag er nog net zo uit als vroeger. Het bijzondere dat hem ,,Hee, wat is dat?" had doen zeggen was, dat er iets tussen de wat geopende snavel van de vogel was geschoven. Het was een stuk papier. Nee, een envelop. Casey trok die uit de marmeren bek van de vogel en bekeek hem met belangstelling.

AAN DE HEER JOHN BOUNCER stond op de envelop in grote stevige hoofdletters. Ze waren met potlood geschreven.

,,Nou vraag ik me af," zei Casey bij zichzelf, ,,waarom iemand een brief voor oom Bounce in de bek van die vogel steekt in plaats van hem aan zijn huis te bezorgen. Of waarom hebben ze hem niet in de brievenbus buiten het hek gestopt?"

Hij draaide de envelop bedachtzaam om en toen viel zijn mond open van verbazing. Want op de achterkant van de envelop was eveneens met potlood en in dezelfde stevige letters geschreven:

PER ADRES CASEY McKEE.

,,Maar... maar... maar," mompelde Casey in zichzelf, ,,hoe wist iemand dat ik juist over deze weg zou lopen?... Hoe kon iemand nou veronderstellen dat ik de eerste zou zijn die deze envelop zou vinden?..." Hij peinsde even en voegde eraan toe: ,,Nou!" En tenslotte zei hij: ,,Nou! Hier moet ik eens over nadenken."

Maar hij zou niet veel wijzer worden als hij hier bleef staan gapen naar de stenen vogel, vooral omdat Casey zich bij die boosaardige marmeren grijns toch al nooit op zijn gemak voelde. Hij stopte de brief dus in zijn jaszak, pakte zijn koffer op en vervolgde zijn wandeling naar het huis

Casey was een magere jongen met lange benen en grote voeten, die altijd over iets struikelden; op zijn gezicht kwam gemakkelijk een gezellige grijns te voorschijn, waardoor bijna iedereen hem graag mocht. Hij keek altijd uit naar iets waarover te lachen viel en gekke dingen schenen inderdaad altijd zijn kant uit te waaien, net zo natuurlijk als een stukje papier dat tegen een hek waait op een winderige dag.

Moeizaam beklom hij de brede trap die naar de hoofdingang leidde en bij de deur gekomen stak hij zijn hand uit om er met de grote ijzeren klopper op te bonzen. Toen bemerkte hij iets dat hem blij maakte.

Precies in het midden van de enorme deur was een glazen kijkgaatje. Het was ongeveer vijf centimeter in het vierkant. Toen Casey als kleine jongen in dit huis kwam, had hij vaak op een stoel in de hal door dit gekke kleine ruitje staan kijken. Later was hij groot genoeg om erdoor te kunnen kijken als hij op een voetenbankje stond. En hij herinnerde zich heel goed, dat hij er vorig jaar nét door had kunnen kijken als hij zich heel erg goed uitstrekte en op het uiterste puntje van zijn tenen ging staan. Maar nu — deze zomer kon Casey McKee zijn oog gewoon bij het ruitje brengen en erdoor kijken, net zo gemakkelijk als hij tot tien kon tellen

,,Tjonge!" zei Casey. ,,Ik ben wel gegroeid van de winter!" Die ontdekking was zo opwindend dat hij hardop lachte van puur geluk. Hij voelde zich plotseling niet meer moe van de lange warme wandeling. Hij voelde zich heerlijk en vol levenslust en voor het eerst wist hij diep in zijn binnenste, dat hij gauw een man zou zijn.

Hij bracht zijn oog bij het vierkante raampje en gluurde naar binnen. Een ogenblik kon hij helemaal niets zien. Dan zag hij wel iets, maar hij kon niet uitmaken wat hij zag. En toen wist hij het. Zijn oog staarde in een ander oog. Een groot rond blauw oog met een borstelige wenkbrauw erboven. Zonder te knipperen staarde zijn bruine oog in het blauwe.

,,Oom Bounce!" juichte Casey. ,,Ik ben het! Laat me binnen!" Hij had die borstelige witte wenkbrauw herkend.

De deur vloog open. Daar stond die goede oude oom Bounce: stralend, blozend, dik, rond, joviaal, en hij lachte zijn welkomstlach.

Zijn korte dikke armen hield hij een

Het bijzondere was, dat er iets tussen de wat geopende snavel van de vogel was geschoven.

ogenblik uitgestrekt en toen sloten ze zich om Casey met een hartelijke bere-omhelzing.

„Casey McKee, mijn lievelingsneef!" riep hij zoals altijd.

Casey omhelsde zijn oom en sloeg hem op zijn rug en keek stralend naar dat blozende, gerimpelde, grote gezicht

„Ik ben uw énige neef," verbeterde hij zoals altijd.

Toen lachten ze allebei. Oom Bounce zat vol grappen en Casey vond iedere grap fijn, vooral die bekende, die ze al jaren samen deelden.

Arm in arm liepen ze door de grote hal naar de salon. „Wat een heerlijke verrassing!" riep oom Bounce uit. „Hoe wist je dat ik je wilde spreken? Weten je ouders dat je hier bent?"

„Maar, oom Bounce," zei Casey, „u wist toch dat ik zou komen! U hebt vader en moeder geschreven en me uitgenodigd en we hebben een telegram gestuurd om u te vertellen met welke trein ik zou aankomen."

Een ogenblik keek oom Bounce verwezen en toen daagde er een trek van herinnering op zijn gezicht. „Lieve help, lieve help, ik heb je dus toch uitgenodigd," zei hij berouwvol. „Ach, er zijn zoveel dingen gebeurd — zulke vreemde dingen, zo verwarrend — dat ik alles vergeet behalve mijn eigen. . . Telegram zei je? Telegram?"

John Bouncer sloeg zich met een hand op zijn voorhoofd. „Telegram!" herhaalde hij en het leek of er een angstige klank in zijn stem lag. „Nu knoeien ze al met het telegraafkantoor! Wat zal er nog meer gebeuren!"

„Wie zijn *ze*?" vroeg Casey waakzaam.

Oom Bounce kreunde. „O, het is een lang verhaal," zei hij en schudde droevig zijn hoofd. „Ik zal je er alles van vertellen, straks, wanneer we rustig de tijd hebben. Misschien kun je er voor me uit wijs worden. Maar intussen — nou, laten we eerst maar eens gaan eten en iets verfrissends drinken."

Ze waren nu in de salon. Casey zette zijn koffer neer en keek verrukt om zich heen. Oom Bounce dribbelde de kamer uit en riep: „Mevrouw Twigley! Casey McKee is er en hij heeft honger. Brengt u ons. . ."

Zijn stem stierf weg in de verte, terwijl hij zich naar de keuken haastte. Alleen gelaten begon Casey de kamer door te slenteren, terwijl hij naar alles keek. Telkens als hij hier op bezoek kwam, waren er nieuwe dingen te bekijken en oude wonderen te herontdekken.

„Wat een heerlijke verrassing!" riep oom Bounce uit. „Hoe wist je dat ik je wilde spreken?"

John Bouncer was wereldreiziger. Hij was de hele wereld doorgetrokken. Hij had verre bergen beklommen en gezwommen aan de stranden van prachtige eilanden in de Stille Zuidzee. Hij had woestijnen doorkruist op een kameel en op olifanten gejaagd in de rimboe. Hij was zelfs eens met een walvisvaarder naar de noordpool gevaren.

Soms schreef hij over die reizen artikelen in het tijdschrift van het Aardrijkskundig Genootschap. Soms ging hij naar een ver land om er een onderzoek te verrichten in opdracht van een museum of om er zeldzame stukken voor een verzamelaar te kopen. Maar meestal reisde hij alleen maar voor zijn plezier. Het was gelukkig voor John Bouncer dat hij erg rijk was. Daardoor kon hij gaan waar hij wilde en net zo lang wegblijven als hij zin had, zonder zich om de kosten te hoeven bekommeren. Natuurlijk was hij er niet de man naar om zelf een fortuin te verdienen, daar was hij veel te zorgeloos voor. Hij had zijn geld van een neef geërfd.

De oom van Casey sprak een dozijn talen. Hij was, om het zo maar eens te zeggen, briljant. Van alles wist hij wel iets en van verschillende dingen wist hij een heleboel. Hij was zo geleerd, dat Casey vol ontzag was over zijn enorme kennis en ervan overtuigd was dat hijzelf nooit, nooit zoveel zou leren. Aan de andere kant kon oom Bounce zich soms als een kind gedragen, vooral als het heel eenvoudige zaken betrof, en dan nog niet eens als een erg bijdehand kind.

Hij was bijvoorbeeld eens naar Los Angeles geweest en had daar een knappe lezing gehouden voor universiteitsprofessoren over wapens uit de veertiende eeuw. Misschien was het ook wel een lezing geweest over aardbevingen in het Himalajagebergte. In elk geval was hij na de lezing in de verkeerde tram gestapt. Hij raakte toen verzeild in een interessant gesprek in het Spaans met een pindaman naast wie

hij kwam te zitten, stapte vervolgens zo maar ergens bij een halte uit, verloor zijn portefeuille met veel geld erin, vergat in welk hotel hij logeerde en kwam die nacht helemaal niet meer in zijn kamer. Hij had op een bank in het politiebureau moeten slapen en had zich de volgende morgen pas kunnen herinneren in welk hotel hij eigenlijk thuishoorde. Zo iets overkwam oom Bounce nou altijd.

Casey grinnikte vol genegenheid toen hij eraan dacht, terwijl hij door de kamer dwaalde. Er stonden verschillende voorwerpen die oom Bounce van zijn reizen had meegebracht. Ze waren zo maar ergens neergezet zonder dat er rekening mee was gehouden hoe oud ze waren en uit welk land ze kwamen.

De open haard was zeshonderd jaar oud en afkomstig uit een kasteel in Frankrijk. Op de schoorsteenmantel stonden of lagen een zeeschelp uit de Indische Oceaan, een bewerkte slagtand van een walrus, een porseleinen vaas uit China, een oude bijbel in het Latijn, een zilveren paardje uit Mexico, een mandje vol oude brieven die meneer Bouncer nooit beantwoord had, een Indiaanse mocassin, bestikt met kralen en met een versleten hiel, een paar prachtige oorringen van jade en enkele munten. Naast de open haard lag een ineengedoken, goudgeschilderde, levensgrote leeuw. „Hallo, Leo," zei Casey en hij klopte de leeuw op zijn kop. „Weet je nog wel dat ik op je paardgereden heb, toen ik nog klein was?"

Hij vervolgde zijn tocht door die bijzondere kamer.

Hij kwam bij een Italiaans harnas, dat een beetje verroest was, een aantal speren van de Fidji-eilanden en een model van een zeilschip van wel anderhalve meter lang. Het stond op een vierhonderd jaar oude tafel die uit een of ander paleis in Venetië afkomstig was. Op de vloer lagen Perzische kleden. Van ouderdom donker geworden portretten van allerlei mensen prijkten aan de muren, oude Franse wandtapijten hingen bij de ramen, een vreemde zigeunerviool lag op een tafeltje, een paar verfomfaaide sokken van oom Bounce lagen bij de deur, een mooi zadel en leidsels met zilverbeslag waren over een stoel gehangen en een gescheurde paraplu stond in een enorme glazen vaas die waarschijnlijk van grote waarde was.

„Tjonge!" zei Casey bij zichzelf. „Wat zal ik een plezier hebben! Bij oom Bounce te zijn is fijner dan wat dan ook!"

„Casey! Casey McKee! Waar ben je?" riep een levendige stem. Casey rende de salon uit recht in de armen van een rijzige oude dame met grijze haren en een bril. Het was mevrouw Twigley, die al jaren huishoudster bij oom Bounce was. Ze was zelfs meer dan huishoudster. Ze hield lijsten bij van alle waardevolle dingen die hij verzamelde, typte zijn brieven, kocht zijn kleren wanneer hij dat zelf vergat te doen, verpleegde hem als hij ziek was, maakte

Casey kuste mevrouw Twigley enthousiast op haar stevige, gerimpelde wang.

hem standjes als hij zijn geld op een dwaze manier uitgaf en probeerde in het algemeen orde te houden in zijn verkwistend, zorgeloos, kleurrijk, levendig bestaan. Mevrouw Twigley was een prachtvrouw.

Casey kuste mevrouw Twigley enthousiast op haar stevige gerimpelde wang en vroeg of ze pannekoeken kregen bij het eten.

„Ja, als je dat wilt... of heb je liever de kokoskoekjes die je zo lekker vindt?" antwoordde mevrouw Twigley.

„Weet u nog wel dat u me in slaap zong met Duitse slaapliedjes, die zomer toen ik de mazelen had..."

„Weet je nog dat ik altijd wel heb gezegd dat je groter zou zijn dan je oom, als je weer terugkwam..." onderbrak ze hem.

„Weet u nog wel dat u me eens een pak voor mijn broek hebt gegeven, omdat ik de ruit van de provisiekamer had gebroken en..." onderbrak hij haar nu weer.

„Ik gebruik nog steeds die pannelap die je geweven hebt toen je de bof had," onderbrak mevrouw Twigley zijn onderbreking.

„Weet u nog wel..."

„Weet je nog wel..."

Ze praatten tenslotte tegelijk en braken het gesprek toen maar af om verheerlijkt tegen elkaar te lachen. Oom Bounce sloeg hen gade. Zijn rond blozend gezicht leek net een genoeglijke vollemaan.

„Wel, wel..." zei hij, „en hebt u nu iets lekkers voor ons, mevrouw Twigley?"

„Ja, meneer," zei de huishoudster. „Gaan jullie nog even wat zitten praten, dan zal ik wel iets klaarmaken."

En na een laatste omhelzing van Casey ruiste mevrouw Twigley naar de keuken.

Wordt vervolgd

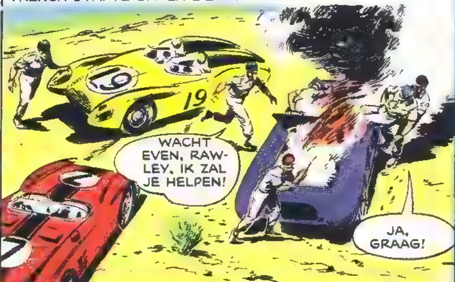
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. HUN RIVAAL BURT MALDON HAD GEPROBEERD HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR ZONDER SUCCES. OP EEN GEGEVEN OGENBLIK STOPTE TED OM HULP TE BIEDEN AAN GRAAF VASSI, WIENS WAGEN IN BRAND GEVLOGEN WAS.

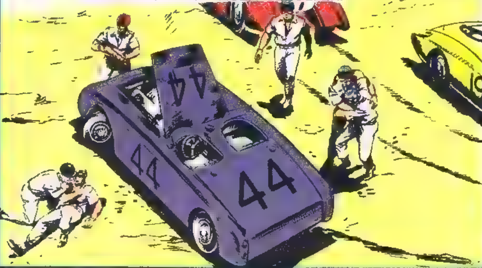

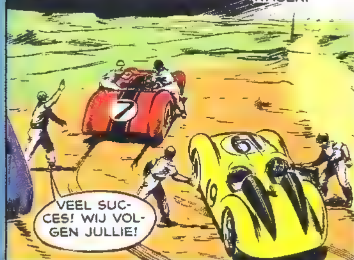

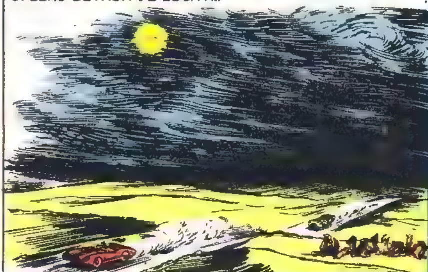

TED EN TOM GINGEN TERUG NAAR HUN WAGEN.
VEEL SUCCES! WIJ VOLGEN JULLIE!

VLAK NA TED STARTTE BURT MALDON ZIJN WAGEN.

WE HEBBEN EEN BOEL KOSTBARE TIJD VERLOREN!
MAAK JE MAAR NIET BEZORGD! ER ZITTEN HOOGSTENS TWEE WAGENS VOOR ONS!

MAAR DE VRIENDEN WISTEN NIETS VAN BURT MALDONS SLINKSE BEDOELINGEN.
IK HOOP DAT ER NU EEN ZANDSTORM LOSBREEKT, DAN ZIJN WE RAWLEY KWIJT!

OPEENS BETROK DE LUCHT...

LIEVE HELP, TED, EEN ZANDSTORM!
DOE EEN DOEK VOOR JE MOND EN DRAAI DE LICHTEN AAN!

MAAR ZELFS MET LICHT OP ZAG TED NOG BIJNA NIETS.
WE ZULLEN OP DE KAART EN HET KOMPAS MOETEN RIJDEN, TOM!

IK HOUD DE KOMPASNAALD IN DE GATEN. RIJDEN MAAR, HET KAN NIET FOUT GAAN!

MAAR HET KOMPAS WAS ONTREGELD EN AL GAUW RAAKTEN DE BEIDE VRIENDEN VAN DE WEG AF...

De dolle trein

Vervolg van blz. 15

stijf dicht, want ze dorst voor geen geld naar beneden te kijken. Maar ze bleef pompen zo hard ze kon.

Op het ogenblik dat de lorrie de brug opreed veranderde het doffe gedender van de wielen in een fel geratel. Even later hoorde Cathy David roepen: „We zijn erover. We zijn over de brug, Cathy. Doe je ogen maar weer open."

Cathy deed haar ogen open en keek achterom. De houttrein had nu de brug bereikt en ze vroeg zich af of hij met zo'n

Toen zag David het wissel, waarmee het doodlopende zijspoor werd bediend. „Houd op met pompen," riep hij tegen Cathy. Hij ging aan de hefboom hangen en probeerde het ding met al zijn kracht tegen te houden. Een oorverdovend gepiep weerklonk en vonken spoten onder de wielen vandaan, terwijl de lorrie tot stilstand kwam. Maar voor het zover was sprong David eraf en holde naar het wissel. Hij greep het zware ding met beide handen beet en rukte uit alle macht. Waarschijnlijk werd het zijspoor weinig gebruikt, want het kostte hem grote moeite om beweging in het wissel te krijgen. Terwijl hij zich tot het uiterste inspande, zag hij de locomotief van de houttrein naderen... Hij was nu vlakbij... Het was een kwestie van seconden...

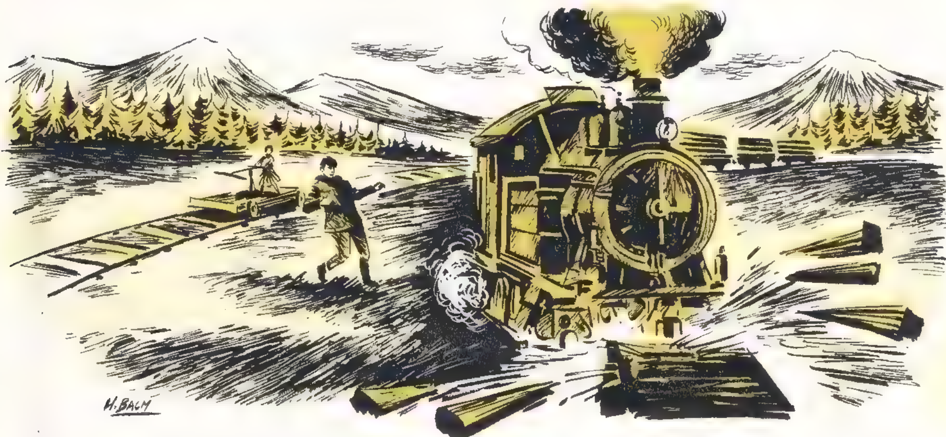
Nóg een keer rukte David aan het wissel en met een schurend geluid vloog de hefboom naar de andere kant. Het ding was zo onverwacht in beweging gekomen dat David zijn evenwicht verloor en op de grond tuimelde. Maar zijn

waarop de spanning van de voorbije minuten nog stond te lezen, keken ze hem na tot hij bij een bocht uit het gezicht verdween. Toen schenen ze allebei opeens tot leven te komen. „David, we hebben het gered! We hebben het gered, jò," riep Cathy en van blijdschap en opwinding maakte ze een dolle luchtsprong.

David en Cathy zullen hun adembenemende avontuur nooit vergeten. In Beaver Falls en overal waar ze zich vertoonden werden ze gehuldigd en geprezen en in alle kranten in de wijde omgeving verschenen artikelen, waarin haarfijn werd beschreven wat ze gedaan hadden.

Door hun moed en tegenwoordigheid van geest, zo schreven de kranten, was een vreselijk ongeluk voorkomen. Want wat zou er gebeurd zijn als de stuurloze houttrein op de expres gereden was? Daar kon je maar beter niet aan denken.

De houtfirma en de spoorwegmaatschappij wilden hun dankbaarheid tonen door de kinderen een geschenk aan te

snelheid wel op de rails zou blijven. Maar wat ze gevreesd had gebeurde niet; de houttrein reed met donderend geweld over de brug en bleef hen met onverminderde snelheid achtervolgen...

„We halen het niet," riep Cathy en haar stem sloeg over van angstige spanning.

„Jawel... we móéten... het halen," hijgde David, terwijl hij als een bezetene aan de hefboom rukte.

Ze reden nu over een vlak terrein en zagen recht voor zich het zijspoor waar David het over had gehad. Maar op datzelfde ogenblik zagen ze ook nog iets anders: De Vancouver-expres reed juist het station van Beaver Falls uit en als ze niet vlug ingrepen zouden de houttrein en de expres op elkaar inrijden.

plan was gelukt. Op hetzelfde ogenblik dat hij op de grond terechtkwam bereikte de houttrein de splitsing. De wielen piepten luid en schuurden over de rails, terwijl ze het zijspoor opreden...

De houttrein had intussen een deel van zijn snelheid verloren; hij reed nog een eind door tot hij tenslotte met een oorverdovende klap tegen een stootblok opbotste. Het stootblok werd grotendeels versplinterd en stukken hout vlogen door de lucht, maar de dolle trein kwam tenslotte tot stilstand.

Op hetzelfde ogenblik weerklonk een langgerekte fluittoon... de Vancouver-expres passeerde op een paar honderd meter van de plaats waar Cathy en David stonden. Zwijgend en met gezichten,

bieden. Na een diepgaand overleg werden Cathy en David uitgenodigd om een hele week de gasten te zijn van de spoorwegmaatschappij. Natuurlijk namen ze dat aanbod aan. Een week lang mochten ze gratis per trein het hele land doorkruisen en overal waar ze kwamen werden ze vorstelijk onthaald. Ze logeerden in deftige hotels, overal stond een glanzende auto met chauffeur tot hun beschikking en het fijnste van alles was misschien nog wel dat oom Jeff de hele reis gratis mocht meemaken.

Maar toen alles eindelijk voorbij was, zei Cathy dat ze nooit meer zo'n angstig avontuur hoopte mee te maken en David was het roerend met haar eens, al zei hij het niet...

wie - wat - waar?

TELEVISIESTATIONS KUNNEN GROTERE AFSTANDEN BEREIKEN DANK ZIJ SATELLIETEN. VIER STATIONS, GEBOUWD IN RUIMTESCHEPEN EN CIRKELEND OP EEN AFSTAND VAN 6400 KM ROND DE AARDE, ZOUDEN DE HELE AARDBOL KUNNEN BESTRIJKEN.

DIT IS EEN RUIMTEVAARTUIG, AANGEDREVEN DOOR MIDDEL VAN LICHT. HET KAN EEN SNELHEID VAN 300.000 KM PER SECONDE ONTWIKKELEN EN ZAL IN ONGEVEER EEN UUR VAN DE AARDE NAAR MARS KUNNEN VLIEGEN.

IN HET JAAR 1054 VÓÓR HET BEGIN VAN ONZE JAARTELLING WERD OP AARDE EEN STER WAARGENOMEN, DIE ZESMAAL ZO HELDER WAS ALS VENUS; 23 DAGEN WAS ZE OVERDAG TE ZIEN, TWEE JAAR LANG ALLEEN 'S NACHTS.

HET GEWICHT VAN DE PLANEET VENUS NEEMT PER DAG MET HONDERD TOT DUIZEND TON TOE. DIT KOMT DOOR DE REGEN VAN METEOORSTENEN, DIE ER AANHOUDEND OP NEERVALT.

TORRENTS S.I.

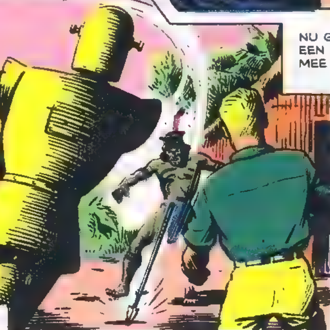
18-M2

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP ZOEK NAAR EEN WRAK, DAT VOOR DE KUST VAN PERU LAG. IN EEN KLEINE NEDERZETTING KREGEN ZE HET AAN DE STOK MET EEN INDIAANSE TOVENAAR.

HIJ FLUISTERDE IETS TEGEN EEN INDIAANSE JONGEN EN...
EN SCHIET EEN BEETJE OP, HÈ?
JA, HEER!

VLUG VOLBRACHT DE JONGEN ZIJN TAAK.

TOEN DE VRIENDEN TERUGGINGEN NAAR DE BOOT, ONTSTOND ER GROTE OPSCHUDDING.
WAT GEBEURT ER?
IK WEET HET NIET!

HIJGEND KWAM ZAMITO NAAR HEN TOE.
HEREN, ER IS BRAND UITGEBROKEN IN DAT HUIS! WILT U HELPEN BLUSSEN?

TED AARZELDE EVEN...
WE KUNNEN MOEILIJK WEIGEREN. ARCHIE MOET MAAR EVEN HELPEN!
ER ZAL NIET VEEL ANDERS OPZITTEN!

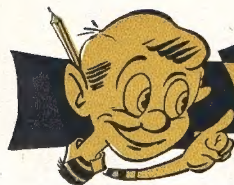

DE ROBOT KWAM METEEN IN ACTIE.
VLUG, GRIJP EEN EMMER!
WAT EEN VUURZEE!

ZAMITO KEEK GRIJNZEND TOE.
ZO, DIE ZIJN WEL EVEN BEZIG! NU MOET IK VLUG ZIJN!

HIJ HOLDE NAAR EEN SCHOENER AAN DE KADE.
KAPITEIN TRASK ZAL WEL OPKIJKEN!

KAPITEIN TRASK STOND BEKEND ALS SLAVENHANDELAAR EN SMOKKELAAR.
DAT IS ALLEMAAL MOOI, MAAR IK WIL BEWIJZEN!
GOED, DAAR KAN IK JE WEL AAN HELPEN!

ZAMITO GOOIDE EEN PAKKET OP TAFEL EN ZEI:
MET BEHULP VAN DE INHOUD VAN DIT PAK KUNNEN WE DE BLANKEN HUN GEHEIM ONTFUTSELEN!

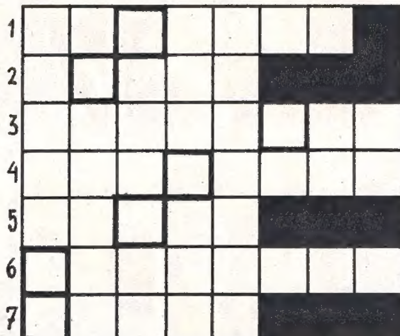

WIE PUZZELT ER MEE?

Puzzel

ingezonden door Kees Hoogerwaard in Capelle aan de IJsel:

1 Vorm van het werkwoord benoemen
2 Deel van een huis
3 Volgeling van de islam
4 Dorsvloer
5 Zwaar ademen
6 Vrouwelijke dief
7 Vrucht, waarvan men wijn maakt

Als je alles hebt ingevuld, ga je de letters, die in de dik omlijnde vakjes staan, in een bepaalde volgorde achter elkaar zetten. Je krijgt dan de naam van een dag in de week.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

R	A	D		O	R	D	E			O
	A	R	A		O	A		T	O	L
	K	A	N	S	E	L		O	O	M
C			S	T			R	O	K	
L	U	S		O	T	T	E	R		K
U	I	T		R		O		T	I	N
B		R	O	M	A	N		S	K	I
	G	O	M			IJ	S			K
W	I	E		K	O	N	I	N	G	
E	L	F		O	P		K	E	I	
L			S	P	A	R		E	S	T

Visitekaartje

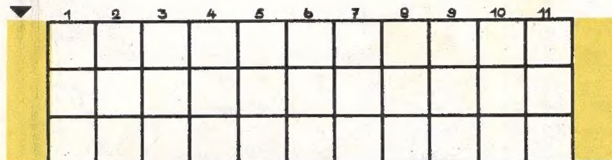
TONEELSPELER

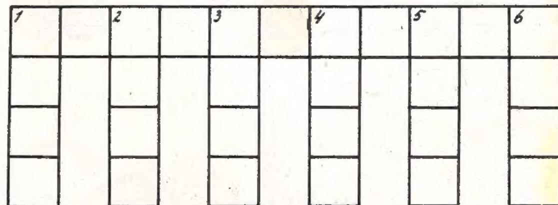
Raadsel

ingezonden door Corrie Ruysch in Hilversum:

1 Onderdeel van een fiets
2 Familielid
3 Bejaard
4 Niet knap
5 Houthakkersgereedschap
6 Familielid
7 Knaagdier
8 Rekenvraagstuk
9 Zachte klap
10 Jongensnaam
11 Boom

Als je de goede woorden hebt ingevuld, lees je op de bovenste regel van links naar rechts de naam van een dier.

KAMRAADSEL

Op de tanden van deze kam moeten woordjes komen te staan volgens onderstaande omschrijvingen. De eerste letters van deze woorden vormen dan van links naar rechts de naam van een heel bijzondere woning.

1 Ouderloos kind
2 Klein beetje
3 Snel; vlug
4 Nog eens
5 Lied voor één stem
6 Knaagdiertje

Ziekenlijstje

Peter Halters (9), 't Vaartje 42, Waspik, ligt al een half jaar ziek op bed. Hij is dol op ansichtkaarten, vooral dorps- en stadsgezichten.

Theo Rozenberg (14), Veldweg 18, Eemnes (Utr.), is ook al lang ziek. Wie stuurt hem eens een brief of een kaart?

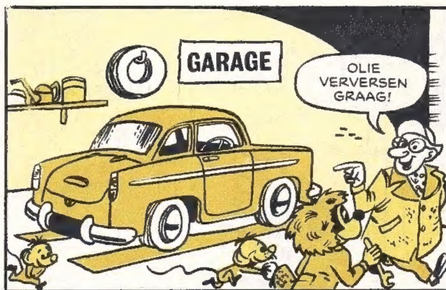
Mini te Pas (13), Sint-Maartenskliniek, Lighal 2, Nijmegen, heeft in december een zware operatie ondergaan. Mini spaart foto's van Connie en andere filmsterren.

Jennie Thomas (19), Leliestraat 6, Meppel, ligt al een paar maanden op bed. Ze spaart foto's van Elvis, Fabian, Cliff, The Blue Diamonds en Anneke Grönloh. Wie wil haar eens opvrolijken?

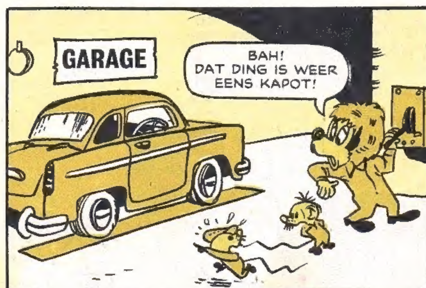
Martien de Waard (6) en Marco de Waard (2), Kindersanatorium Sint-Jozef, Hoek van Holland, moeten nog heel lang kuren. Wie maakt hen blij met wat post?

LEONARD

GARAGE
OLIE VERVERSEN GRAAG!

DAAR GAAT IE!

GARAGE
BAH! DAT DING IS WEER EENS KAPOT!

HAAL EENS IETS OM DE OLIE IN TE DOEN!
JOE!

IK ZAL GELIJK GEREEDSCHAP MEENEMEN!

BEN IK TE LAAT?

LATER
EENS KIJKEN OF HIJ HET NU DOET!

ZO, IK ZAL HEM EVEN...

...NAAR BUITEN RIJDEN... HELP!

LOPEN! HIJ HAALT ONS IN!

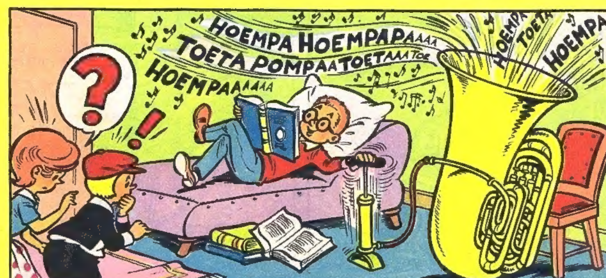

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.